

Sygn. akt **IV Ka 428/23**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędziński

Protokolant stażysta Damian Biesiekierski

przy udziale Piotra Szwarca - prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szubinie

po rozpoznaniu dnia 28 czerwca 2023 r.

sprawy **W. N. (1)** s. W. i M. ur. (...) w P.

oskarżonego z art. 79 pkt 4 Ustawy o rachunkowości

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Szubinie

z dnia 17 stycznia 2023 r. sygn. akt II K 282/22

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 60,00 (sześćdziesiąt) złotych za II instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie 50,00 (pięćdziesięciu) złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 428/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Szubinie z 17 stycznia 2023r., sygn. II K 282/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1. 2. 3. 4. 5. . .	<p>1. naruszenie art. 115 § 2 k.k. przez nie dokonanie oceny sprawy pod kątem stopnia społecznej szkodliwości czynu i nie uwzględnienie istotnej okoliczności ustalonej w pkt. 12 na str. 8 uzasadnienia wyroku tj, zawieszenia wykonywania przez (...) Sp. z o.o. działalności gospodarczej od dnia 1 lipca 2019 roku a następnie rozwiązanie spółki na skutek nie podjęcia działalności gospodarczej i nie uwzględnienie że brak publikacji sprawozdania finansowego spółki za 2018 rok w terminie do 15 lipca 2019 roku nie miał wpływu na ochronę obrotu gospodarczego, która jest celem składania sprawozdań finansowych do rejestru;</p> <p>2. naruszenie art. 1 § 2 k.k. poprzez nie zastosowanie tego przepisu i nie uwzględnienie tego, że nie stanowi przestępstwa czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma, jak w niniejszej sprawie i w konsekwencji nie umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt. 3 k.p.k. pomimo wystąpienia przesłanek wskazanych w tym przepisie;</p> <p>3. naruszenie art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości przez nie uwzględnienie tego, że czyn ten jest przestępstwem formalnym i do jego wystąpienia nie jest wymagane aby nastąpił określony skutek lecz wystarczy samo niezłożenie w terminie sprawozdania do KRS, co nie zwalniało sądu z obowiązku dokonania oceny pod kątem stopnia społecznej szkodliwości;</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne

	<p>4. błędne ustalenie okoliczności faktycznych i bezpodstawne przyjęcie , że oskarżony był bierny i zlekceważył obowiązek złożenia sprawozdania finansowego w terminie od dnia 1 lipca 2019 roku pomimo, że rzekomo mógł się z tego obowiązku wywiązać , choć zgromadzony materiał dowodowy w szczególności wyjaśnienia firmy (...) z K. jednoznacznie temu przeczą;</p> <p>5. bezpodstawne i całkowicie dowolne przypisanie oskarżonemu winy i sprawstwa , choć żaden ze zgromadzonych w sprawie dowodów tego nie potwierdza.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad.1-5. Zarzuty niezasadne.</p> <p>Na wstępie Sąd odwoławczy stwierdza, brak logiki i konsekwencji w złożonej apelacji obrońcy, skoro z jednej strony obrońca podnosi min. brak winy oskarżonego, brak dowodów pozwalających na przypisanie mu sprawstwa a z drugiej domaga się wyłącznie umorzenia postępowania.</p> <p>Nadto należy zwrócić uwagę na nieprawidłową konstrukcję tej części apelacji, w której zawarte są zarzuty odwoławcze. Autor apelacji postawił bowiem zaskarżonemu wyrokowi zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego obok zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Błąd ten zdaje się wynikać z nieodróżnienia przez skarżącego pierwotnych źródeł uchybień od ich następstw. Oczywiście jest, iż dopuszczenie się przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych, może skutkować błędnym</p>		

zakwalifikowaniem czynu będącego przedmiotem rozpoznania. Nie oznacza to jednak, że sąd popełnił w takiej sytuacji dwa uchybienia. Warto w tym miejscu przypomnieć pogląd Sądu Najwyższego wyrażający się w tezie: "Obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu. Natomiast nie ma tej obrazy, kiedy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego" (wyrok SN z 21 czerwca 1978 r. w sprawie I KR 124/78, OSNPG 1979/3/51).

Tym niemniej sąd odwoławczy po analizie wszystkich okoliczności sprawy, podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że zarówno stopień winy oskarżonego jak i stopień społecznej szkodliwości zarzucanego czynu W. N. należy uznać za nieznaczny a postępowanie karne wobec niego warunkowo umorzyć.

W konsekwencji dzieląc w całości argumentację zawartą w rzeczowym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd odwoławczy pragnie w pełni się do niej odwołać, nie dostrzegając w związku z tym konieczności ponownego jej szczegółowego przytaczania. W tej kwestii Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu meritii odnośnie argumentacji w tym zakresie, przyjmuje jako własne, przy tym nie znajduje powodów ich powielania, odsyła do uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia na str. 8.

Tymczasem apelacja obrońcy nie dostarcza dostatecznych

argumentów mogących przemawiać za zasadnością jej uwzględnienia, uzasadniać możliwości odmiennego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, apelacja zawiera jedynie odmienną, jednostronną ocenę materiału dowodowego, a podniesione w niej argumenty mają charakter stricte polemiczny a w szczególności abstrahują od treści zebranych dowodów i niekwestionowanych okoliczności faktycznych.

W szczególności obrońca nie przedstawił przekonującej argumentacji, która przekonywałaby o znikomym stopniu społecznej szkodliwości czynu oskarżonego.

Odnosząc się natomiast stricte do poszczególnych argumentów zawartych w apelacji obrońcy:

– Sąd nie „naruszył art. 115 § 2 k.k. przez nie dokonanie oceny sprawy pod kątem stopnia społecznej szkodliwości czynu i nie uwzględnienie istotnych okoliczności...” gdyż po pierwsze uzasadnienie wyroku zawiera ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego po drugie art. 115 kk ma charakter normy ogólnej i nie może stanowić samoistnej podstawy zarzutu apelacyjnego a po trzecie sąd motywując wyrok nie ma obowiązku odnoszenia się do każdego potencjalnie prawnie możliwego i dopuszczalnego rozstrzygnięcia a ponadto okoliczności podnoszone w zarzucie nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, o czym w dalszej części niniejszego uzasadnienia;

- nie budzi wątpliwości sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu jako Prezesa zarządu spółki; przypisany oskarżonemu czyn stanowi przestępstwo indywidualne, ustawodawca zawęził krąg osób zdolnych do jego

popelnienia; adresatem normy prawnej zawartej w art 79 ustawy o rachunkowości i ponoszącą odpowiedzialność karną może być tylko ta osoba, na którą przepisy ustawy o rachunkowości nakładają obowiązki związane z prowadzeniem ksiąg rachunkowych, a więc kierownik jednostki (por. postanowienie SN z dnia 11 lutego 2004 r., IV KK 410/03 oraz Piotr Kiziukiewicz, Komentarz do art. 77 (w:) Ustawa o rachunkowości. Komentarz (red.) Teresa Kiziukiewicz, Wyd. VIII, publ. Lex); chodzi bowiem o kierownika jednostki podlegającej wpisowi do rejestru przedsiębiorców KRS zgodnie z art. 36 ustawy z 20.08.1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym; w przypadku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością osobą taką jest członek zarządu spółki a więc także oskarżony; tymczasem oskarżony oświadczenie o rezygnacji z funkcji Prezesa zarządu spółki złożył 19.12.2019 roku. a wykreślony został w KRS z dniem 23.05.2022 r;

- każdy przeciętny obywatel, podejmując się działalności, polegającej na kierowaniu spółką prawa handlowego, powinien znać ciążące na nim obowiązki, w tym również wynikające z ustawy o rachunkowości, do których należą m.in. obowiązki składania wskazanych tam sprawozdań w określonej formie i terminach , winien też odpowiednio zabezpieczyć finanse by wypełnić obowiązki jakie nakłada na niego ustawa, choćby związane z zakupem określonego oprogramowania komputerowego, brak środków na ten cel nie może być usprawiedliwieniem;

- zawieszenie wykonywania przez (...) Sp. z o.o. działalności gospodarczej od dnia 1 lipca 2019 roku a następnie rozwiązanie spółki na skutek nie podjęcia działalności gospodarczej, nie ma znaczenia w sprawie skoro obowiązek złożenia sprawozdania dotyczył działalności za 2018 rok;

- nie ma też racji obrońca podnosząc, że „ brak publikacji sprawozdania finansowego spółki za 2018 rok w terminie do 15 lipca 2019 roku nie miał wpływu na ochronę obrotu gospodarczego, która jest celem składania sprawozdań finansowych do rejestru...” bo choć przestępstwo z art. 79 ust 4 cyt. ustawy ma charakter formalny to jednak informacje zawarte w sprawozdaniach są ważne dla prawidłowego i świadomego korzystania przez uczestników obrotu gospodarczego z zagwarantowanej im konstytucyjnie wolności działalności gospodarczego (art. 20 Konstytucji RP); przedmiotem ochrony typów czynów zabronionych z art. 79 cyt. ustawy, jest dobro prawne w postaci prawidłowości obrotu gospodarczego; należy mieć bowiem na względzie, iż należyte wykonywanie obowiązków uregulowanych w ustawie o rachunkowości ma znaczenie informacyjne: w wymiarze zewnętrznym – poprzez dostarczanie wiarygodnej wiedzy kontrahentom podmiotu gospodarczego o jego kondycji finansowej, co umożliwia im podjęcie racjonalnych decyzji gospodarczych a w wymiarze wewnętrznym – poprzez dostarczenie organom właścicielskim i nadzorczym podmiotu gospodarczego rzetelnych

informacji umożliwiających im dokonanie obiektywnej oceny organu zarządzającego; w konsekwencji nie sposób uznać iż zaniechanie oskarżonego wręcz obniżało poziom społecznej szkodliwości jego czynu;

- rozwiązanie umowy z firmą (...) z K. nie miało znaczenia w sprawie, nie obniża stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego skoro jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 16.10.2014 r., II KK 279/14 40 : „Podmiot prowadzący usługowo księgi rachunkowe spółki nie jest zobowiązany lub nawet uprawniony do składania sprawozdań finansowych do właściwego rejestru sądowego. Takich kompetencji nie przewiduje także ustawa z 5.07.1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz.U. z 2014 r. poz. 768). Z treści art. 52 ust. 2 ustawy z 29.09.1994 r. o rachunkowości (Dz.U. Nr 121, poz. 591 ze zm.), wynika jedynie obowiązek podpisania sprawozdania finansowego przez osobę, której powierzono prowadzenie ksiąg rachunkowych obok kierownika jednostki, który takie sprawozdanie jest zobowiązany dodatkowo złożyć we właściwym sądzie”;

- istnienie szkody czy jej rozmiar nie należy do znamion przestępstwa, a więc jej brak na skutek zaniechania oskarżonego nie wpływa na stopień jego winy i w konsekwencji stopień społecznej szkodliwości;

W konsekwencji Sąd Okręgowy po analizie wszystkich okoliczności sprawy doszedł do wniosku, że stopień społecznej szkodliwości zarzucanego W N. czynu nie sposób uznać za znikomy.

<p>Mając jednak na uwadze wskazane przez Sąd Rejonowy argumenty (vide str. 8 uzasadnienia) sąd odwoławczy w pełni podziela rozstrzygnięcie tego sądu, uznając że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie jest znaczny a właściwą reakcją prawnokarną na jego czyn, będzie warunkowe umorzenie postępowania na najkrótszy bo roczny okres próby.</p> <p>Finalnie nie ma podstaw do kwestionowania rozstrzygnięcia sądu I instancji.</p>		
Wniosek		
O uchylenie wyroku i umorzenie postępowania w sprawie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Jak wyżej. Stan dowodów i okoliczności popełnienia przez oskarżonego czynu prowadzą do wniosku że zarówno wina jak i społeczna szkodliwość jego czynu nie były znikome, co nie uprawnia do umorzenia postępowania.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Argumentacja jak powyżej; apelacja niezasadna i w znacznej części polemiczna; wina jak i społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie były znikome, co nie uprawniało do umorzenia postępowania. Mając jednak na uwadze zebrane dowody i okoliczności sprawy szczegółowo wskazane przez Sąd Rejonowy (vide str. 8 uzasadnienia), sąd odwoławczy w pełni podziela rozstrzygnięcie tego sądu, uznając że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie jest znaczny a właściwą reakcją prawną- karną na jego czyn, będzie że warunkowe umorzenie postępowania na najkrótszy, bo roczny okres próby.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p></p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>		# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art.636§1 k.p.k. Skoro to oskarżony spowodował postępowanie odwoławcze to wobec nieuwzględnienia środka odwoławczego jej obrońcy, to on ponosi jego koszty. Oplatę wymierzono w oparciu o

przepis art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach
w sprawach karnych

7. **PODPIS**